

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Contents

<i>Nově vzniká i #HPaMR jako audiokniha. ....</i>	2
---	---

Toto je kapitola ze 4. knihy fanfiction Harry Potter a Metody racionality. Tato kniha už je k dispozici celá a stejně jako všechny ostatní knihy ji můžete stáhnout na <https://archetypal.cz/HPaMR>. Seznam samostatných kapitol 4. knihy je [tady](#).

Jestli se vám [#HPaMR](#) líbí, budeme vděční za sdílení! Kniha i překlad jsou výtvorem nadšení a musí být k dispozici zdarma. Všechny ochranné známky náleží J. K. Rowlingové.

Nově vzniká i [#HPaMR](#) jako audiokniha.

I když jste byli zástupkyní ředitele už téměř tři desetiletí – a profesorkou přeměňování ještě déle – jen zřídkakdy jste viděli Albusa Brumbála tak naprosto zaskočeného.

„...Susan Bonesová, Levandule Brownová a Dafné Greengrassová,“ dokončila Minerva. „Také bych měla poznamenat, Albusi, že zpráva slečny Grangerové o vašem postoji – tuším, že její formulace zněla ‚řekl, že bych měla být ráda, že jsem jen pomocnice‘ – vzbudila mezi staršími studentkami slušnou vlnu *zájmu*. Několik se jich přišlo zeptat, zda obvinění slečny Grangerové byla pravdivá, vzhledem k tomu, že slečna Grangerová řekla, že jsem při tom byla.“

Starý kouzelník se zaklonil do svého obřího sedadla, pohled stále upřený na ni, ale jeho oči za půlměsíčními brýlemi

vypadaly dost vzdáleně.

„Postavilo to přede mě tak trochu dilema, Albusi,“ řekla profesorka McGonagallová. Dávala si pozor, aby její tvář zůstala neutrální. „Teď už vím, že jste ve skutečnosti nechtěl tu dívku odradit. Vlastně vám šlo o pravý opak. Ale vy a Severus jste mi často říkali, že pokud mám udržet tajemství, nesmím projevít nic, co by se lišilo od reakce někoho skutečně nevědomého. Takže jsem neměla na vybranou, musela jsem potvrdit, že reakce slečny Grangerové je přesná a musela jsem předvést náležitý stupeň obav s podtónem mírného uražení. Přeci jen, kdybych *nevěděla*, že slečnou Grangerovou manipulujete, mohla bych být docela vykolejená.“

„Ro... rozumím,“ vydal ze sebe starý kouzelník. Jeho ruce si nepatrnými, rychlými pohyby nepřítomně hrály se stříbrným plnovousem.

„Naštěstí,“ pokračovala profesorka McGonagallová, „profesorka Sinistrová a profesorka Vektorová jsou zatím jedinými z našich vyučujících, které si nasadily odznaky slečny Grangerové.“

„Odznaky?“ zopakoval starý kouzelník.

Minerva vytáhla malý stříbrný disk s nápisem S.PO.H.RO.Č., položila ho na Albusův stůl a zlehka na něj poklepala prstem.

A hlasy Hermiony Grangerové, Padmy Patilové, Parvati Patilové, Levandule Brownové, Susan Bonesové, Hannah Abbottové, Dafné Greengrassové a Tracey Davisové spolu vykřikly: „*Druhé nejlepší nám nestačí, čarodějka si quest zaslouží!*“

„Slečna Grangerová je prodává za dva srpce kus, řekla mi, že zatím jich prodala padesát. Myslím, že Nymfadora Tonksová, Mrzimorka ze sedmého ročníku, je pro ni očarovala. Abych svou zprávu uzavřela,“ řekla profesorka McGonagallová svižně, „našich nových osm hrdinek mě požádalo o povolení uspořádat protest před vstupem do vaší ředitelny.“

„Doufám,“ řekl Albus se zamračením, „že jste jim vysvětlila, že –“

„Řekla jsem jim, že středa od sedmi večer bude ideální,“ řekla Minerva. Z ředitelova stolu si vzala zpátky odznak, obdařila Albuse sladkým úsměvem a otočila se ke dveřím.

„Minervo?“ řekl starý kouzelník sedící za ní. „*Minervo!*“

Dubové dveře se za ní pevně zavřely.

V prostoru mezi krátkými kamennými výběžky, které vymezovaly vestibul ředitelny, nebylo mnoho místa, takže i když se protestu chtělo zúčastnit víc lidí, jen malému množství z nich bylo dovoleno přijít. Těmi byly profesorka Sinistrová a profesorka Vektorová, které na sobě měly odznak, a prefektky Penelope Clearwaterová, Rose Brownová a Jacquelině Preecová, které rovněž měly odznaky. Za *nimi* byli profesorka McGonagallová a profesorka Prýtová a profesor Kratiknot, kteří odznaky neměli a na celou záležitost dohlíželi. Harry Potter a bradavický primus tu také byli, stejně jako prefekti Percy Weasley a Oliver Beatson, také s odznaky, aby ukázali podporu. A, samozřejmě, osm zakládajících členek S.P.O.H.RO.Č.e. se svými transparenty, které tvořily

stávkovou linii před chrličí. Na Hermionině transparentu, připevněném k pevnému dřevěnému držadlu, který se jí zdál těžší a těžší každou uběhlou vteřinou, stálo NIČÍ POSKOK.

A také tu byl profesor Quirrell, který se zády opíral o protější kamennou zeď a s neproniknutelným výrazem je pozoroval. Učitel obrany se nějak dostal k jednomu z jejích odznaků, i když mu ho nikdy neprodala, a neměl ho ani připnutý na sobě, jen si s ním jednou rukou házel.

Celý tenhle nápad jí připadal podstatně lepší před čtyřmi dny, když sálala pohoršením a čelila vyhlídce, že tohle bude možná moci udělat až o čtyři dny *později* a ne *hned teď*.

Ale musela v tom pokračovat, protože tak to dělali hrdinové, prostě pokračovali... a taky proto, že jí připadalo nepopsatelně příšerné muset někomu říct, že to odvolává. Napadlo ji, kolik případů heroismu pokračovalo přesně z takových důvodů. Většina knih neuváděla: ‚A pak se odmítli vzdát, protože bez ohledu na to, jak rozumné to v tu chvíli bylo, bylo by to příliš trapné,‘ ale slušná část historie najednou dávala mnohem větší smysl.

V 19:15, jak jí řekla profesorka McGonagallová, pan ředitel sejde dolů a bude s ní několik minut mluvit. Profesorka McGonagallová jí řekla, aby z toho neměla strach – pan ředitel byl hluboko uvnitř hodný člověk, a ony k tomuto protestu dostaly řádně schválený školní souhlas.

Ale Hermiona si byla velmi dobře vědoma toho, že ačkoliv to dělá s podepsaným schválením, stále Protestuje proti Autoritě.

Když se rozhodla, že se stane hrdinkou, udělala Hermiona

tu nejočividnější věc a vyrazila do bradavické knihovny půjčit si knížky o tom, jak být hrdinou. Potom ty knihy vrátila zpátky do regálů, protože bylo očividné, že žádný z těch autorů sám hrdinou nebyl. Místo toho si prostě jen pětkrát přečetla a slovo od slova zapamatovala těch několik řádků, které zanechal Godrik Nebelvír, a které sloužily jako celá jeho autobiografie a sebraná životní moudrost - nebo alespoň jejich anglický překlad, latinsky ještě neuměla. Autobiografie Godrika Nebelvíra byla podstatně *stručnější*, než knihy, které byla Hermiona zvyklá číst, používal jen *jednu větu*, aby vyjádřil věci, které mohly zabrat klidně třicet vět, a pak následovala *další věta*...

Ale z toho co přečetla, bylo jasné, že zatímco *smysl* být hrdinou není v Protestu proti Autoritě, nemůžete být hrdinou, pokud se budete příliš bát to dělat. A Hermiona Grangerová teď už věděla, jak na ni ostatní pohlíží a co si ti ostatní lidé myslí, že nedokáže udělat.

Hermiona zvedla svůj transparent o něco výš a soustředila se, aby pomalu a rytmicky dýchala, namísto aby lapala po dechu, dokud neodmlí.

„Vážně?“ řekla slečna Preecová neskryvaně fascinovaným tónem. „Nemohly *volit*?“

„Přesně tak,“ řekla profesorka Sinistrová. (Vlasy učitelky astronomie byly stále černé a její tmavá tvář nesla jenom drobné vrásky; Hermiona by její věk odhadla tak na 70 let, ale -) „Jasně si vzpomínám na to, jak se má matka radovala, když byla ohlášena změna zákona, i když jí samotné se to vlastně netýkalo.“ (Což znamenalo, že profesorka Sinistrová byla se svou mudlovskou rodinou v roce 1918) „A to na tom nebylo to nejhorší. Jen o pár století dříve -“

O třicet vteřin později všichni nemudlorození, kluci i holky, zírali na profesorku Sinistrovou s vytřeštěnýma očima. Hannah upadl transparent.

„A to na tom nebylo ani z poloviny to nejhorší,“ dokončila profesorka Sinistrová. „Ale teď už chápete, k čemu tyhle věci potenciálně mohou vést.“

„Merline ochraňuj nás,“ řekla Penelope Clearwaterová přiškrceným hlasem. „Chcete říct, že *tak* by s námi muži zacházeli, kdybychom neměly hůlky, kterými se můžeme bránit?“

„Hej!“ řekl jeden z kluků prefektů. „*To není* –“

Následoval krátký, sarkastický smích ze směru profesora Quirrella. Když Hermiona otočila hlavu, spatřila, jak si učitel obrany stále netečně hraje se svým odznakem. Ani se namáhal se na ně podívat a řekl: „Taková už je lidská povaha, slečno Clearwaterová. Mohu vás ujistit, že vy byste nebyly o nic laskavější, pokud by čarodějky měly hůlky a muži ne.“

„To si tedy nemyslím!“ vyprskla profesorka Sinistrová.

Studené uchechtnutí. „Mám podezření, že v těch nejhrozdějších čistokrevných rodinách se to stává mnohem častěji, než by se kdokoliv odvažoval nadhodit. Nějaká osamocená čarodějnice spatří pohledného mudlu a napadne ji, jak lehké by bylo podstrčit mu lektvar lásky a být jím jako jediná naprosto zbožňována. A vzhledem k tomu, že ví, že jí se bránit nikdy nebude, no, je pro ni jen přirozené, že si od něj vyžádá cokoliv ji napadne –“

„*Profesore Quirrelle!*“ řekla profesorka McGonagallová

ostře.

„Promiňte,“ řekl profesor Quirrell hladce, oči stále upřené na odznak ve své ruce, „stále předstíráme, že se to neděje? V tom případě se omlouvám.“

Profesorka Sinistrová vyštěkla: „A hádám, že žádní kouzelníci nikdy “

„Jsou tu přítomné *děti*, profesoři!“ ozvala se znovu profesorka McGonagallová.

„Někteří ano,“ řekl profesor Quirrell vyrovnaně, jako by mluvil o počasí. „I když já osobně ne.“

Na chvíli bylo ticho. Hermione znovu zdvihla svůj transparent – zatímco poslouchala, klesl jí k ramenům. Na tohle nikdy nepomyslela, ani vzdáleně, a teď se snažila na to *nemyslet* a cítila, že má žaludek trochu na vodě. Pohlédla Harryho směrem, ani nevěděla, proč to udělala; a spatřila, že Harryho tvář je naprosto bez výrazu. Zamrazilo ji, než se otočila pryč, a neudělala to dost rychle na to, aby zmeškala to lehké přikývnutí, které k ní Harry směřoval, jako kdyby spolu v něčem souhlasili.

„Abych byla fér,“ řekla profesorka Sinistrová po chvíli, „od chvíle, kdy jsem obdržela bradavický dopis, si nevzpomínám, že bych se setkala s nějakými předsudky, vycházejícími z toho, že jsem žena nebo z toho, že nemám světlou pleť. Ne, teď je všechno o tom, jestli jste mudlorození nebo ne. A domnívám se, že slečna Grangerová řekla, že zatím narazila na problém, jen pokud jde o hrdiny?“

Hermioně chvíli trvalo než jí došlo, že jí byla položena

otázka, a pak tónem, který zněl trochu jako vypísknutí, řekla: „Ano.“ Celá tahle věc získala o něco větší záběr, než jaký si představovala, když s ní začala.

„Kde přesně jste vyhledávala, slečno Grangerová?“ zeptala se profesorka Vektorová. Vypadala starší než profesorka Sinistrová, její vlasy už trochu zešedivěly; Hermiona se k profesorce Vektorové zatím vůbec nedostala, dokud ji profesorka věštění z čísel nepožádala o jeden z jejich odznaků.

„No,“ řekla Hermiona trochu zvýšeným hlasem, „zkontrolovala jsem historické knihy a bylo tu stejně ministrů magie jako ministryň. Pak jsem se podívala na funkci nejvyššího divotvorce starostolce a tam bylo o něco víc kouzelníků než čarodějek, ale ne o tolik. Ale pokud se podíváte na takové lidi, jako jsou slavní lovci černokněžníků, nebo ti, co zastavili invaze temných nestvůr, nebo ti, co porazili temné pány –“

„A pak jde samozřejmě o temné pány samotné,“ řekl profesor Quirrell. Teď učitel obrany vzhlédl. „Ty můžete přidat do svého seznamu, slečno Grangerová. Mezi všemi podezřelými smrtijedy se ví jen o dvou čarodějkách, Bellatrix Blackové a Alektě Carrowové. A troufám si říct, že většina kouzelníků si zrovna nevybaví – ani když na ně víc zatlačíte – jediné jméno temné paní, kromě Baby Jagy.“

Hermiona na něj jen vytřeštila oči.

Snad *nechce* říct, že –

„Pane profesore,“ řekla profesorka Vektorová, „co přesně tu naznačujete?“

Učitel obrany zvedl svůj odznak, takže zlatě vytištěná písmena S.PO.H.RO.Č. se na ně otočila, a řekl, „Hrdinové,“ pak odznak otočil, aby jim ukázal stříbrnou zadní část a řekl, „Temní kouzelníci. Jsou to podobné kariéry následované podobnými lidmi, a sotva se můžete ptát, proč se mladé čarodějky odvracejí od jedné strany, aniž byste zvážili její opak.“

„Ha, teď už to chápu!“ řekla Tracey Davisová, která promluvila tak náhle, že sebou Hermiona trhla. „Připojujete se k našemu protestu, protože vás zneklidňuje, že se dost holek nestává temnou paní!“ Pak se Tracey zachichotala, což by Hermiona v téhle chvíli nedokázala udělat ani za milion liber.

Profesor Quirrell odpověděl, na tváři mírný úsměv, „Ne tak docela, slečno Davisová. Po pravdě mě tyhle záležitosti ani v nejmenším nezajímají. Ale je marné počítat čarodějky mezi ministry magie a mezi jiné obyčejné lidi jdoucí svou obyčejnou cestou, když Grindelwald a Brumbál a Ten-Jehož-Jméno-Nesmí-Být-Vysloveno byli všichni muži.“ Učitelovy prsty líně obrátily odznak, a pak ho obracel znovu a znovu. „Ale na druhou stranu, jen velmi málo lidí dokáže se svým životem udělat něco zajímavého. Co vám na tom sejde, že mezi nimi je většina čarodějek nebo většina kouzelníků, když vy nejste jednou z nich? A mám takové podezření, že vy nebudete jednou z nich, slečno Davisová; protože i když jste ambiciózní, nemáte žádnou ambici.“

„*To není pravda!*“ řekla Tracey dotčeně. „Co to vůbec znamená?“

Profesor Quirrell se na místě, kde se opíral o zed', napřímil. „Byla jste zařazena do Zmijozelu, slečno Davisová, a očekávám, že pro postup popadnete všechny příležitosti,

které se vám naskytnou. Ale není tu žádná větší ambice, která by vás poháněla, a vy své příležitosti *nevytváříte*. Příkladnějším půjdete vyšlapanou cestou na ministerstvo magie nebo do nějaké jiné nedůležité vyšší funkce, a nikdy nepřekonaíte hranice své existence.“

Pak se oči profesora Quirrella vzdálily od Tracey, a pohlédli na *ni*, bledě modré oči na *ni* zíraly s neuvěřitelnou intenzitou. „Řekněte mi, slečno Grangerová. Vy *máte* ambici?“

„Pane profesore –“ vykvikl vysoký hlas profesora Kratiknota, a pak byl hlas ředitele koleje uťat, když, jak Hermiona spatřila postranním pohledem, mu Harry položil ruku na rameno a zatřásl hlavou, tváříc se velmi dospěle.

Hermiona si připadala, jako kdyby byla laň, chycená ve světle reflektorů.

„Co vás vedlo k tomu, abyste překonala své hranice, slečno Grangerová?“ řekl učitel obrany, oči stále upřené přímo na *ni*. „Proč už vám dobré známky nestačí? Chcete se stát skutečně velkou? Rozčiluje vás nějaký aspekt světa, takže ho chcete předělat podle své vůle? Nebo je to pro vás celé jen dětská hra? Budu dost zklamaný, jestli jde jen o vaši rivalitu s Harrym Potterem.“

„Já –“ řekla Hermiona, hlas tak vysoko, že zněl skoro jako vypísknutí, ale pak nevěděla, co říct.

„Klidně si dopřejte chvílku na promyšlení,“ řekl profesor Quirrell. „Předstírejte, že je to domácí úkol, esej na šest palců, odevzdání do čtvrtka. Slyšel jsem, že jste v nich docela dobrá.“

Všichni na ni hleděli.

„Já –“ řekla Hermiona. „Já nesouhlasím ani s jedinou věcí, kterou jste teď řekl.“

„Skvěle řečeno,“ ozval se rázný hlas profesorky McGonagallové.

Pohled profesora Quirrella se ani nezachvěl. „To nebylo na šest palců, slečno Grangerová. Něco vás vede k tomu, abyste ředitelovu verdiktu oponovala a táhla k sobě následovníky. Možná jde o něco, co byste raději neříkala nahlas?“

Hermiona věděla, že ta správná odpověď na profesora Quirrella dojem neudělá, ale byla to správná odpověď, takže ji řekla. „Nemyslím si, že k tomu, abyste byl hrdinou, potřebujete ambice,“ řekla Hermiona. Hlas se jí chvěl, ale nezlomil se. „Myslím, že prostě musíte dělat to, co je správné. A tohle nejsou moje následovnice, jsme přátelé.“

Profesor Quirrell se znovu opřel o zeď. Poloušměv z jeho tváře zmizel. „Většina lidí je přesvědčena, že dělají tu správnou věc, slečno Grangerová. Jen kvůli tomu nepřestávají být obyčejní.“

Hermiona se několikrát zhluboka nadechla. Snažila se být statečná. „Není potřeba nebýt *obyčejný*,“ řekla tak pevně, jak jen mohla. „Ale myslím si, že pokud lidé zkusí dělat, co je správné, znovu a znovu, a nejsou příliš líní, aby udělali všechnu práci, kterou to bude vyžadovat, a pokud myslí na to, co dělají, a pokud jsou dost stateční na to, aby to udělali, i když jsou vystrašení –“ Hermiona se na chvílku zarazila, oči ji zaběhly směrem k Tracey a Dafné, „a chytře naplánují, jak to udělat – a nedělají jen to, co dělají ostatní lidé – pak si

myslím, že takoví lidé by už tak narazili na dost problémů.“

Někteří z dívek a kluků se uchechtli, stejně jako profesorka McGonagallová, která se tvářila kysele a hrdě zároveň.

„V tom můžete mít pravdu,“ řekl učitel obrany, oči přivřeně. Hodil Hermioně odznak a ta ho automaticky chytla. „Můj příspěvek k vašemu cíli, slečno Grangerová. Domnívám se, že stojí dva srpce.“

Učitel obrany se otočil a odešel bez dalšího slova.

„Myslela jsem, že omdlím!“ zalapala po dechu Hannah, hned jak ozvěna jeho kroků dozněla; slyšela, jak další dívky konečně vydechly, nebo na chvílku odložily své transparenty.

„Já mám *taky* ambici!“ řekla Tracey, která vypadala, že se jen tak tak brání slzám. „Chci- chci - do zítřka zjistím, co to vlastně chci, ale něco určitě!“

„Jestli tě vážně nic nenapadá,“ řekla Dafné a konejšivě poklepala Tracey po rameni, „dopřej si klasiku a zkus ovládnout svět.“

„Hej!“ řekla Susan ostře. „Máš teď být hrdinkou! To znamená, že musíš být *dobrá!*“

„Ne, to je v pohodě,“ řekla Levandule, „jsem si docela jistá tím, že generál Chaosu chce ovládnout svět a přitom *není* tak docela záporák.“

Rozhovor se rozproudil i mimo jejich přední linii. „No teda,“ řekla Penelope Clearwaterová. „Myslím, že to je ten *nejotevřenější* zlý vyučující obrany, jakého jsme kdy měli.“

Profesorka McGonagallová si výstražně odkašlala a primus řekl, „Tak to jsi tu nebyla, když tu byl profesor Barney,“ což přimělo několik lidí sebou škubnout.

„Profesor Quirrell tak jen *mluví*,“ řekl Harry Potter, i když zněl méně jistě než předtím. „Chci říct, jen se nad tím zamyslete, *nedělá* nic z toho, co třeba profesor Snape –“

„Pane Pottere,“ vykvikl profesor Kratiknot, hlas zdvořilý a tvář přísná, „proč jste chtěl, abych nemluvil?“

„Profesor Quirrell Hermionu testoval, aby zjistil, jestli by chtěl být jejím záhadným starým kouzelníkem,“ řekl Harry. „Což by žádným způsobem ani provedením nešlo, ale musela na to odpovědět sama.“

Hermiona zamrkala.

Pak zamrkala znovu, když jí došlo, že to byl profesor Quirrell, ne Brumbál, kdo byl záhadným starým kouzelníkem Harryho Pottera, a to *vážně nebylo dobré znamení* –

Burácivý zvuk naplnil malou kamennou chodbu a Hermiona, nervy už tak napnuté, se rychle otočila, málem upustila svůj transparent, a její druhá ruka vystřelila k hůlce.

Chrliče ustoupily stranou a tekoucí kámen skřípal jako skála, ačkoliv se pohyboval, jako by byl z masa a krve. Obrovské šeredné figury se zastavily jen na okamžik, jejich mrtvé šedé oči zíraly, jako by držely tichou hlídku. Pak mohutné chrliče znovu složily svá křídla a ustoupily do původních pozic, tekoucí kámen ani v nejmenším nezměnil svou podobu, jednoduše jen přešel z pohybu do strnulosti, a dočasná mezera v bradavických kamenech byla znovu

uzavřena.

A před nimi přede všemi, na sobě hábit tak jasně fialový, že všem mudlorozeným pravděpodobně připadal ohyzdný, se tyčila postava Albuse Percivala Wulfrica Briana Brumbála, ředitele Bradavic, nejvyššího divotvůrce Starostolce, nejvyššího hlavouna Mezinárodní konfederace kouzelníků, porazitele Pána zla Grindelwalda a ochránce Británie, znovuobjevitele slavných dvanácti použití dračí krve, nejmocnějšího žijícího kouzelníka, a díval se na *ni*, na Hermionu Jean Grangerovou, generálku nedávno rozšířeného Sluníčkového regimentu, která v prvním ročníku v Bradavicích dostávala jen nejlepší známky a prohlásila se hrdinkou.

I její *jméno* bylo kratší než jeho.

Pan ředitel se na *ni* benevolentně usmál, oči obklopené vráskami se za jeho půlměsíčními brýlemi radostně zaleskly, a řekl, „Dobrý den, slečno Grangerová.“

Zvláštní na tom bylo, že to nebylo ani zdaleka tak děsivé, jako mluvit s profesorem Quirrellem. „Dobrý den, pane řediteli,“ řekla Hermiona hlasem, který se chvěl jen malinko.

„Slečno Grangerová,“ řekl Brumbál, který znovu vypadal vážněji, „myslím, že my dva jsme si poněkud neporozuměli. Nechtěl jsem naznačovat, že byste nemohla nebo neměla být hrdinkou. Rozhodně jsem nezamýšlel naznačit, že čarodějky by hrdinkami být neměly. Jen to, že vy jste... poměrně mladá na to, abyste o takových věcech přemýšlela.“

Hermiona si nemohla pomoci, musela pohlédnout na

profesorku McGonagallovou a spatřila, jak jí profesorka věnovala povzbuzující úsměv – nebo alespoň směrem k nim dvěma vysílala nějaký druh úsměvu – takže Hermiona opět pohlédla na pana ředitele a řekla, s chvěním v hlase teď o něco výraznějším, „Od doby, kdy jste se před čtyřiceti lety stal ředitelem, se z jedenácti studentů, kteří tu vystudovali, stali hrdinové. Myslím tím lidi jako Lupe Cazaril a další, a deset z nich byli kluci. Cimorena Linderwallová z nich byla jedinou čarodějkou.“

„Hm,“ řekl ředitel. Přes jeho obličej přeběhl zamyšlený výraz; alespoň se zdálo, že o tom přemýšlí. „Slečno Grangerová, nejsem někým, kdo by si o tom pořizoval záznamy. Často je mnohem jednodušší počítat než chápat. Z Bradavic vyšlo mnoho skvělých lidí, jak čarodějek, tak kouzelníků. Ti, kteří jsou známí jako hrdinové, jsou jen jedním druhem skvělých lidí a možná ne těch nejlepších. Do svého výpočtu jste nezahrnula Alici Longbottomovou nebo Lily Potterovou... Ale o tom nechci mluvit. Řekněte mi, slečno Grangerová, spočítala jste, kolik hrdinů absolvovalo Bradavice během těch čtyřiceti let, než jsem nastoupil? Protože z té doby si vybavuji jen tři, které nazývali hrdiny; a mezi těmi třemi žádná čarodějka nebyla.“

„Nesnažím se tu říct, že jde *jen* o vás!“ řekla Hermiona. „Myslím si jen to, že možná *hodně* lidí odrazuje dívky, ať už ti ředitelé před vámi, nebo dokonce celá společnost a vůbec.“

Starý kouzelník si povzdechl. Jeho napůl obrýlené oči na ni pohlédly, jako by tu byli jediní přítomní. „Slečno Grangerová, mohlo by být možné odradit čarodějky od toho, aby se staly expertkami na čarodějné formule, nebo hráčkami famfrpálu, nebo dokonce bystrozorkami. Ale ne pokud jde o hrdinství. Pokud je něčím osudem stát se

hrdinou, pak se jím stane. Bude kráčet ohněm a plavat skrz led. Mozkomorové je nezastaví, smrt přátel je nezastaví, odrazování je nezastaví.“

„No,“ řekla Hermiona a pak se zarazila, hledala slova. „No, chci říct... co když to ve *skutečnosti* není pravda? Chci říct, že mi přijde, že kdyby víc čarodějek chtělo být hrdinkami, měl byste je to naučit.“

„Spoustu chlapců a dívek je ve svých snech hrdiny,“ řekl Brumbál tiše. Nepohlédl na žádnou z dalších dívek, jen na ni. „Méně, pokud jde o skutečný svět. Spousty z nich neustoupili a čelili temnotě, když pro ně přišla. Méně z nich temnotu vyhledalo a donutilo ji, aby jim čelila. Je to těžký život, někdy osamocení, často krátký. Žádné z nich jsem neřekl, aby se svému osudu bránila, ale nechtěl bych jejich počty zvyšovat.“

Hermiona zaváhala; v tom zvrásněném obličejí bylo něco, co ji zarazilo, mírný náznak všech těch emocí, které nebyly projeveny, roky a roky těch emocí...

Možná kdyby tu bylo víc hrdinů, jejich životy by nebyly tak osamocené, nebo tak krátké.

Ale nedokázala se přimět, aby to řekla, jemu ne.

„Ale váš cíl je nemožný,“ řekl starý kouzelník. Usmál se, připadalo jí, že trochu s lítostí. „Slečno Grangerová, nemůžete naučit heroismus jako byste učila čarodějné formule. Nemůžete požadovat dvanáct palců o tom, jak pokračovat, až se bude zdát, že je všechna naděje ztracena. Nemůžete se studenty cvičit, jak se řediteli postavit a říct, že udělal něco špatně. Hrdinové se rodí, ne vyučují. A ať už je to pro jakýkoliv důvod, většina z nich se rodí jako chlapci,

ne dívky.“ Ředitel pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že s tím on nic nezmůže.

„Uhm,“ řekla Hermiona. Nemohla si pomoci, musela se ohlédnout za sebe.

Profesorka Sinistrová vypadala trochu pobouřeně. A *nebyla* pravda, že by na ni všichni zírali, jako by byla šílená, jak si to začínala představovat, když naslouchala Brumbálovi.

Hermiona se k Brumbálovi znovu otočila, zhluboka se nadechla a řekla, „Ano, možná ti lidé, co se rozhodli, že se stanou hrdiny, jimi budou bez ohledu na cokoli. Ale nechápu, jak by to někdo mohl doopravdy *vědět*, vyjma toho, že to takhle může říct později. A když jsem vám *já* řekla, že chci být hrdinkou, nevyjádřil jste mi úplně podporu.“

„Pane Pottere,“ řekl ředitel jemně. Jeho oči se z ní nespustily. „Prosím řekněte slečně Grangerové váš dojem z našeho prvního setkání. Řekl byste, že jsem vás podpořil? Povězte pravdu.“

Následovalo ticho.

„Pane Pottere?“ ozval se za ní hlas profesorky Vektorové, zněl zmateně.

„No,“ řekl Harryho hlas – z místa ještě dál za ní – trochu neochotně. „No... no, v mém případě pan ředitel zapálil kuře.“

„Cože udělal?“ vyhrkla Hermiona, až na to, že v tu samou chvíli několik lidí něco zaječelo, takže si nebyla jistá, jestli ji někdo slyšel.

Brumbál na ni stále hleděl, vypadal naprosto vážně.

„O Fawkesovi jsem nevěděl,“ řekl Harryho hlas rychle, „takže mi řekl, že Fawkes je fénix, zatímco ukazoval na to kuře, co stálo na Fawkesově bidýlku, takže jsem si myslel, že to je Fawkes a pak to kuře zapálil – a taky mi dal takový velký kámen a řekl mi, že patřil mému otci a že bych ho měl s sebou všude nosit –“

„Ale to je šílené!“ vyhrkla Susan.

Následovalo náhlé ticho.

Pan ředitel pomalu otočil hlavou a upřel zrak na Susan.

„Ne,“ řekla Susan, „chci říct, ne –“

Pan ředitel se sklonil, dokud nebyl tváří v tvář mladé dívce.

„Nechtěla jsem –“ řekla Susan.

Brumbál si na rty položil prst a zabrnkal jím. To udělalo něco jako *bííííblll, bííííblll, bííííblll*.

Pan ředitel se opět narovnal a řekl. „No, mé drahé hrdinky, rád jsem s vámi mluvil, ale bohužel mi dnes ještě zbývá hodně práce. Ale i tak, buďte si jisty, že jsem záhadný pro každého, ne jen pro čarodějky.“

Chrliče ustoupily stranou a létající kámen duněl jako skála, ačkoliv se pohyboval jako živá tkáň.

Obrovské ohyzné postavy s očima upřenýma s tichou ostražitostí chvílku čekaly, zatímco Albus Percival Wulfrík Brian Brumbál vstoupil na nekonečné schodiště se stejně dobrodušným úsměvem, jako když se poprvé vynořil ze své

ředitelny.

Potom obří chrliče zase složily svá křídla a vrátily se na svá původní místa, jen se ozvalo jedno poslední krátké „Bwa-ha-ha!“ než se otvor uzavřel.

Následovalo dlouhé ticho.

„Fakticky zapálil kuře?“ zeptala se Hannah.

Jejich osmička i pak dál pokračovala ve svém protestu, ale upřímně řečeno, už do toho nedávaly srdce.

Bylo jasnější, po několika opatrných otázkách od profesora Kratiknota, že Harry Potter necítil, jak se kuře pálí. Což znamenalo, že to pravděpodobně byl jenom kamínek nebo něco takového. Přeměněný na kuře a pak uvězněný vázacím kouzlem, aby byla jistota, že žádný kouř neunikne do vzduchu – jak profesor Kratiknot tak i profesorka McGonagallová silně zdůrazňovali, že se o to bez jejich dozoru nikdo nemá pokoušet.

Ale stejně...

Ale stejně... co?

Hermiona ani *nevěděla*, co stejně.

Ale *stejně*.

Potom, co si dívky, z nichž žádná to nechtěla říct jako první, vyměnily několik pohledů, Hermiona prohlásila protest za ukončený a dospělí a kluci se vytratili.

„Nemyslíš si, že to bylo vůči Brumbálovi nefér, že ne?“ zeptala se Susan, když hrdinky odcházely za zvuku osmi párů nohou na kamenné dlažbě bradavických chodeb. „Teda, chci říct, jestli on je šílenej na všechny, nejenom na čarodějky, pak to není diskriminace, ne?“

„Proti ředitelovi už nechci protestovat,“ řekla Hannah zkroušeně. Zdálo se, že Mrzimirčin krok je poněkud nejistý. „Nezajímá mě, co profesorka McGonagallová řekla o tom, že nám to ředitel nemá za zlé, moje nervy to nevydrží.“

Levandule si odfrkla. „Hádám, že ty v nejbližší době nechceš jít proti armádám nemrtvých –“

„Přestaň s tím!“ řekla Hermiona ostře. „Podívejte, všechny z nás se musí naučit být hrdinkami, dobře? Je v pohodě, když to někdo nedokáže hned.“

„Ředitel si nemyslí, že by se to *dalo* naučit,“ řekla Padma. Obličej Havraspárky byl zamyšlený, její kroky vyrovnané, jak pokračovala chodbou. „Pan ředitel si nemyslí, že je to dobrý nápad.“

Dafné pochodovala s narovnanou páteří a zdviženou hlavou, ve svém bradavickém hábitu vypadala víc jako Skutečná Mladá Dáma, než by Hermiona zvládla ve svých nejformálnějších šatech. „Pan ředitel,“ řekla Dafné vyrovnaným hlasem, zatímco její boty dopadaly na dláždění tvrdě a ostře, „si myslí, že jsme jen banda hloupých holčiček, co si spolu hrají, a že z Hermiony jednoho dne možná bude něčí pomocnice, ale zbytek nás je beznadějný.“

„Má pravdu?“ řekla Parvati. Tvář Nebelvířanky byla velmi vážná, byla tak mnohem podobnější svému dvojčeti než obvykle. „No tak, tahle otázka musela padnout –“

„Ne!“ vyprskla Tracey. Zmijozelka pochodovala chodbou a vypadala, jako by byla připravená někoho zabít, jako miniaturní holčičí Snape. Ze všech těch dívek ona byla tou, kterou Hermiona znala nejméně. Hermiona už s Levandulí mluvila jednou předtím, ale nikdy dřív ani *neviděla* Tracey – pokud tedy vynecháme ty chvíle, kdy byla na dostřel během bitev – a to až do chvíle, kdy ta Zmijozelka vyskočila ze sedačky, aby se k ní přidala. „Ukážeme mu! Všem ukážeme!“

„Ok,“ řekla Susan, „to rozhodně zní jako zlá –“

„Ne,“ řekla Levandule, „to je jenom heslo Legie Chaosu. Ona jenom vynechala ten šílený smích.“

„To je pravda,“ řekla Tracey, její hlas hluboký a pochmurný. „Tentokrát se nesměju.“ Dívka pokračovala v chůzi chodbou, jako by ji doprovázela dramatická hudba, kterou mohla slyšet jen ona sama.

(Hermionu začínalo znepokojoval, co *přesně* se snadno ovlivnitelné děti učí v Legii Chaosu od Harryho Pottera.)

„Ale- no –“ řekla Parvati. Její tvář na sebe vzala přemítavý výraz. „Chci říct, chápete, proč si ředitel myslí, že jsme jenom hloupé holky, že jo? Co mají protesty před ředitelnou společného s tím, stát se hrdinkami?“

„Ha,“ řekla teď taky zamyšlená Levandule. „To je pravda. Měly bysme udělat něco hrdinského. Teda hrdinkaského.“

„Um-“ řekla Hannah, což docela přesně vyjadřovalo Hermioniny vlastní myšlenky k tomuto tématu.

„Dobrá,“ řekla Parvati, „už jste všechny byly v Brumbálově

zakázané chodbě v třetím poschodí? Teda, všichni Nebelvíři tam už touhle dobou byli –“

„*Počkejte!*“ řekla Hermiona zoufale. „Nechci dělat nic *nebezpečného!*“

Nastala pauza, během které všechny pohlédly na Hermionu, které teď docházelo, docela pozdě, proč Brumbál nechtěl, aby se ještě někdo další stával hrdinou.

„Nemyslím si, že by ses mohla stát hrdinkou, pokud nebudeš dělat něco *nebezpečného,*“ poznamenala Levandule rozumně.

„Kromě toho,“ řekla Padma se zadumaným výrazem v obličejí, „všichni vědí, že se v Bradavicích nestane nic *doopravdy* zlého, *správně?* Alespoň teda pokud jde o studenty, ne o učitele obrany. Máme tu všechny ty starodávné ochrany a tak.“

„Uhm,“ řekla Hannah znovu.

„Jo,“ řekla Parvati, „přinejhorším nám strhnou pár tuctů bodů nebo tak něco, a jsme tu dvě z každé koleje, takže to skončí vyrovnaně.“

„Wow, to je *geniální,* Hermiono!“ řekla Dafné velmi užasle. „Nastavila jsi to tak, že nám teď projde *cokoli!* Doted' jsem si tvé mazanosti nevšimla!“

„*UM-*“ řekly Hermiona, Hannah a Susan.

„*Správně!*“ řekla Parvati. „Takže teď je načas, abychom se staly opravdovými hrdinkami. Půjdeme po temnotě –“

„Donutíme *ji* nám *čelit* –“ řekla Levandule.

„A naučíme ji se nás bát,“ řekla Tracey Davisová temně.

[<< 69. Sebe-aktualizace, část 4. - Svolání](#)
[71. Sebe-aktualizace, část 6. - Jak najít temnotu >>](#)

Tato kniha už je k dispozici celá, ale odkazy na samostatné kapitoly najdete na stránce <https://archetypal.cz/2018/hpamr-kniha-ctvrta/>.

Nejnovější verze všech knih #HPaMR ke stažení najdete na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>